

flydelse. Nu veed jeg nok, at den ærede Indenrigsminister har sagt, at det fulgte af sig selv, det kunde ikke være anderledes, Statens Tilsynsmand maatte naturligviis udelukkende udnævnes af Regjeringen; thi ellers kunde han ikke handle paa Statens Vegne. Jeg troer nu ikke, at det er en saa fuldkommen afgjort Sag, at Staten ikke kunde have Tillid til en Tilsynsmand, som den ikke udelukkende havde valgt; thi der gives jo dog andre Lande, hvor vedkommende Stat vel vælger den første Overrigheds-person i Communen, men dog er indskrænket til at vælge ham blandt dem, som Borgerne iforveien have hædret med deres Tillid. En saadan Begrænsning har Regjeringen her ikke villet paalægge sig, medens der gives andre Lande, selv i det Preussiske, hvor man tilsteder Communerne at vælge deres første Borgermester, og Staten overdrager da til denne paa Statens Vegne at varetage dens Tary og dens Krav. Jeg troer derfor, som sagt, just ikke, at det er en saa afgjort Sag, at Overpræsidenten nødvendigviis udelukkende maa vælges af Regjeringen. Men i Forbindelse med denne Overpræsident bestaaer Magistraten af fire Borgere; ja, der har man ogsaa lagt megen Vægt paa, at de skulle vælges af Communens Repræsentation. Deri, at de fire Magistrats herrer blive valgte af Communens Repræsentation, og deri, at de Sager, hvori Magistraten ikke kan være enig med Borgerrepræsentationen, skulle gaae istaa, istedetfor, som tidligere, at indsendes til Ministerens Afgjørelse, deri bestaaer den Selvstændighed, som man vil tilstede Landets første Commune. Men hvorledes forholder det sig nu med disse fire Borgermestere? De skulle, som anført, vælges af Byens Repræsentation, men det er ligefrem udtalt i Lovforslaget, at de skulle være fast ansatte, fast lønede, pensionsberettigede Embedsmænd. Uden at de blive fast ansatte, uden at de blive pensionsberettigede, uden at de faae en Betyggelse for, at deres Valg approberes af Kongen, og at de ikke kunne affædiges uden med Kongens Approbation, kan Communen ikke vente at kunne faae dygtige Embedsmænd, idet der neppe vil være nogen Embedsmand, som vilde paatage sig at være Byens Borgermester, naar han ikke blev

stillet paa denne Maade. Det er desto værre altfor sandt, at naar man skal søge fine Borgermestere blandt Embedsklassen, saa vil det høre til de meget saa og meget lykkelige Undtagelser at træffe Mænd, paa hvem denne Bestemmelse ikke havde en overordentlig væsentlig Indflydelse. Jeg troer, at det kan være meget vanskeligt at undgaae at tilstige dem, man vil ansætte som Borgermestere, Pension. Det er Noget, som er et almindeligt Træk hos hele Embedsklassen, at et fast Levebrød er en saadan overordentlig rar Ting; det, at leve, og have det godt, paa Grund af Medborgeres Tillid, det er vistnok meget godt, men et vist Levebrød med Berettigelse til en klækelig Pension, det er dog det Bedste, og de, der ere inde i Embedscarrieren, som Statsembedsmænd, ville ganske vist ikke være meget tilbøjelige til, selv med nogen Forøgelse af Gage, at udtræde af Statens Tjeneste og indtræde i Communens, naar den ikke byder dem idetmindste en ligesaa stor og sikker Pension, som de kunde gjøre Regning paa i Statens Tjeneste, ikke at tale om, at de jo ganske vist alligevel vilde tage i Betænkning at træde ned af denne store Stige, hvorpaa de efterhaanden kunde stige op til de meest anseelige Poster, hvortil Communen jo ikke kan aabne nogen Afgang. Jeg troer derfor, at man i høi Grad vilde skuffe sig, dersom man vilde vente, at man af Embedsklassen vilde kunne faae, jeg vil ikke sige udmærkede — det troer jeg, man slet ikke skal gjøre Regning paa — men gode og brugbare Kræfter, naar man ved deres Antagelse ikke stiller de Betingelser, som her ere foreslaaede.

At faae Borgere udaf den egentlige Borgerklasse til disse Poster, troer jeg heller ikke vil være muligt efter vore nuværende Forhold; vi ere endnu ikke her hos os komne saavidt, at der er en saadan Sands for de offentlige Anliggender, for Samsfundets Anliggender, at der er ret Mange, som kunne og som have Villie til at bringe et saadant Offer som, det man seer der i saa Henseende bringes i andre Lande; jeg troer, at det er saa Faa, at man ikke herpaa kan gjøre nogensomhelst Regning; at ansætte Borgere med en Gage, som skulde supplere deres borgerlige Indtægter og tjene